

РЕШЕНИЕ

№ 5760

гр. София, 13.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 28.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4169** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на [фирма], срещу Решение № Ж-215/19.03.2021 г. на КЕВР, с което на основание чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3/21.03.2017 г. за лицензиране дейностите в енергетиката, във връзка с чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от ЗЕ, на дружеството са дадени указания в 7-дневен срок от получаването на решението [фирма] да издаде становище с посочени условия за присъединяване съгласно Наредба № 6, Глава пета, Раздел II с ясно посочени задължения на страните, отговарящи на нормативните изисквания на чл. 27 от ЗЕВИ на Д. М. А. за присъединяване на „Ф. 30 kWp“, предвидена за изграждане по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ в УПИ-ХV, кв. 15, [населено място], общ. Р. и в седемдневен срок след приключване на дейностите по т. 1 [фирма] да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно и издадено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Моли се то да бъде отменено. Претендират се разноси.

Жалбоподателят [фирма], редовно уведомен, се представлява от адв.Р.. Адв.Р. счита, че спорният факт по делото е дали сградата, която Д. А. е посочил в неговото искане за присъединяване на централата към мрежата, изпълнява исканията на ЗЕВИ за

сграда. В своето заявление и като приложение към него е посочено, че става въпрос за „Стопанска сграда“ и е представен договор за присъединяване. Установява се от издаденото съдебно удостоверение, че тази сграда няма издадено разрешение за строеж, а дори да се приеме, че сградата е законна, тя не изпълнява изискванията на ЗЕВИ. Моли за срок за писмени бележки.

Ответникът КЕВР, редовно уведомен, се представлява от юрк. Б.. Юрк. Б. моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Счита, че в представеното в днешното съдебно заседание съдебно решение казусът е различен и може да има само информативен характер. Счита, че административният акт е правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Моли за срок за писмени бележки.

СГП – редовно уведомена, явява се прокурор М., която моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли жалбата.

Заинтересована страна Д. М. А., редовно уведомен, се явява лично и не е взето становище.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

В Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР, Комисията) постъпила жалба, подадена от Д. М. А. с адрес: [населено място] [улица], вх. „Б“, ет. 4, ап. 10, срещу [фирма] (Ч. Р).

С жалбата се възразява срещу отказа на Ч. Р да издаде Становище за условията на присъединяване на обект на производител на електрическа енергия към разпределителната мрежа, изисквайки от жалбоподателя да представи удостоверение от [община], „от което да е видно дали въпросната сграда/постройка е сграда на основното застрояване“, или постройка на допълващо застрояване по смисъла на чл. 20 и чл. 41 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Обектът е „Фотоволтаична централа до 30 kW“ (Ф.), предвидена за изграждане в УПИ-ХV, кв. 15, [населено място], общ. Р.. Заявена е при условията на чл. 24, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ).

Жалбата е получена в Комисията и според КЕВР отговаря на изискванията на чл. 143 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3) и като такава била приета за допустима за разглеждане.

Към жалбата са приложени копия от следните документи:

1. Нотариален акт № 73, том II, рег. № 1997. дело № 262 от 2019 г.;
2. Скица № 866/05.10.2020 г. с виза за проектиране на Ф.;
3. Удостоверение с изх. № 188/12.10.2020 г.;
4. Проект - част „Електрическа“;
5. Конструктивно становище.

На 02.02.2021 г. в КЕВР е получена същата жалба, изпратена в писмо с изх. № 100000130923/27.01.21 г. от Ч. Р, заедно със становище по нея.

Към становището са приложени копия от следните документи:

1. Жалба с входящ номер № 100000130923/21.01.21 г.;
2. Заявление за проучване № [ЕГН]/02.11.2020 г.;
3. Нотариален акт № 73, том II, рег. № 1997. дело № 262 от 2019 г.;
4. Скица № 866/05.10.2020 г. с виза за проектиране на Ф.;
5. Разписка за допълване на документи;

6. Становище № [ЕГН]/18.11.2020 г.;
7. Писмо от 6.11.2020 г.;
8. Заявление за проучване № [ЕГН]/09.11.2020 г.;
9. Удостоверение е изх. № 188/12.10.2020 г.;
10. Фактура № [ЕГН]/09.11.2020 г.;
11. Заявление за сключване на договор за присъединяване № [ЕГН]/20.11.2020 г.;
12. Договор за присъединяване ДПЕРМ [ЕГН]/07.42.20 г.;
13. Становище на ДИСК с изх. № СТ-2255-04-533/27.11.2020 г.;
14. Писмо на заместник-министъра на регионалното развитие и благоустройството.

Ч. Р извършило проверка по жалбата, изготвило становище и го изпратило в Комисията заедно с жалбата.

От съдържанието на Становището става ясно, че Ч. Р е оспорило посочения факт в удостоверението на общината за характера на наличната сграда и отговаря ли тя на изискванията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.

Ч. Р направило запитване до ДНСК. Според ДНСК сгради, са строежи от основно застрояване, а строежите от допълващо застрояване са постройки.

Предвид гореизложеното КЕВР стигнала до следните правни изводи:

Жалбата е срещу отказа на Ч. Р да издаде становище за условията на присъединяване на обект Ф., предвидена за изграждане в УПИ-ХV, кв. 15, [населено място], общ. Р., заявена при условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ била приета за основателна.

Жалбоподателят отправил искане до КЕВР, след разглеждане на обстоятелствата по подадената жалба, да излезе е решение, с което да даде задължителни указания на Ч. Р да издаде становище и продължи процедурата по присъединяване на заявената Ф..

Ч. Р е оспорило посочения факт в удостоверението на общината за характера на наличната сграда и счита, че тя неотговаря на изискванията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.

Ч. Р направило запитване до ДНСК. Според ДНСК сгради, са строежи от основно застрояване, а строежите от допълващо застрояване са постройки.

Междувременно в Държавен вестник бр. 16 от 23.02.2021 г. е обнародван приетият Закон за изменение и допълнение на Закона за устройство на територията. Съгласно § 88 от него, в) § 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за кадастъра и имотния регистър се създава т. 16: „Сграда“ или „постройка“ е самостоятелен строеж на основно или на допълващото застрояване по ЗУТ, трайно прикрепен към земята, с отделени от външната среда организирани вътрешни пространства и с функционално предназначение съгласно класификатора, определен с наредба по чл. 31.“ Приетото изменение, с което се дава липсващото досега определение за сграда, приравнява сградата на постройката като смислово значение и изрично определя, че сградите и постройките могат да бъдат както строежи от основното застрояване, така и строежи от допълващо застрояване.

КЕВР счита, че Ч. Р трябва да се съобрази с посочения факт в удостоверението на общината за характера на наличната стопанска сграда и да приеме, че тя отговаря на изискванията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.

Въз основа на горепосоченото жалбата с вх. № Е-11Д-00-2/2Ч.01.2021 г., подадена от Д. М. А. срещу [фирма] била основателна и следвало да бъде уважена. Предвид

гореизложеното, в изпълнение на правомощията на КЕВР, произтичащи от чл. 6, т. 4 от ЗЕВИ, на основание чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 във връзка с чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката комисията дала на [фирма] следните задължителни указания: в седемдневен срок след получаване на решението [фирма] да издаде становище с посочени условия за присъединяване съгласно Наредба № 6, Глава пета, Раздел II с ясно посочени задължения на страните, отговарящи на нормативните изисквания на чл. 27 от ЗЕВИ на г-н Д. М. А. за присъединяване на „Ф. 30 kWp“, предвидена за изграждане по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ в УПИ-ХV, кв. 15, [населено място], общ. Р. и в седемдневен срок след приключване на дейностите по т. 1 [фирма] да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – КЕВР, в съответствие с предоставените му правомощия по чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЕ и Наредба № 6/2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи.

Решението отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, съдържа всички задължителни реквизити, включително и фактически и правни основания, послужили за издаването му.

От административния орган не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗЕ, КЕВР е колегиален орган, който се състои от 9 членове. Според чл. 13, ал. 1 от ЗЕ, КЕВР е постоянно действащ орган, който заседава, когато присъстват повече от половината от членовете. Видно от приложения по делото Протокол от проведеното закрито заседание на КЕВР, на него са присъствали 5 от членовете на КЕВР, като решението е взето с 4 гласа „за“, два от които на членовете на КЕВР със стаж в енергетиката.

Предмет на разглеждане пред КЕВР е становището на [фирма] с условия за присъединяване, което е едностранен акт на мрежовия оператор, на база на който се сключва договорът за присъединяване. Преди подписване на договора Ч. е длъжно съгласно чл. 92 ал.2 от Наредба № 6 да предостави на присъединяваната страна „проект на договор за присъединяване на обекта при техническите изисквания, съдържащи се в издаденото становище“. Защитата от неправомерно издадено становище е предвидена във възможността за обжалването му пред КЕВР.

Съдът намира, че решението е в съответствие с материалния закон. След като е сезиран с оспорване, при служебния и цялостен съдебен контрол върху законосъобразността на обжалвания административен акт, съгласно нормата на чл. 168, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), съдът проверява най-напред неговата валидност. Това се налага, поради служебното начало в административния процес, съгласно принципа за това, въведен с нормата на чл. 9 от АПК.

Разпоредбата на чл. 146 от АПК сочи основанията за оспорване на административните актове, които ако са налице във всяка конкретна хипотеза водят до незаконосъобразност на оспорения акт, а именно: липса на компетентност, неспазване

на установената форма, съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона.

В съответствие с чл. 22 от Закона за енергетиката (ЗЕ), КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу енергийни предприятия, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, както и подзаконовите актове по неговото прилагане, като в съответствие с ал. 5, когато Комисията приеме жалбата за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в Наредба № 3, по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката - Наредба № 3 (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.).

В случая, изискванията на Наредба № 3, съгласно чл. 142 и следващите са спазени. Изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието и процесното решение, съгласно чл. 145 от Наредба № 3.

Налице са спазване на изискванията за форма на акта от формална страна, решение № Ж-215 от 19.03.2021 г. съдържа фактически и правни основания съгласно изискванията на чл. 59 ал. 2, т. 4 от АПК. По отношение на изискването за форма, законът поставя такова изискване за определена форма като условие за неговата действителност. АПК е въвел писмената форма като изискване за валидност на индивидуалния административен акт. За да е нарушено изискването за форма следва формата да е определена в закон, а именно чл. 59, ал. 2 от АПК. Изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК са изисквания към самата писмена форма, но самите те не са форма на акта, поради което наличието им в материализирания вид на акта имат отношение към неговата редовност.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. За да бъде определено едно нарушение на административно производствените правила като съществено, което е основание за отмяна на административен акт по чл. 146, т. 3 от АПК, това нарушение на административнопроизводствените правила, което ако не е било допуснато би могло да се стигне до друго решение на поставения пред административния орган въпрос.

Предвид разпоредбата на чл. 168, ал. 5 от АПК, след изменението, публикувано в ДВ бр. 77 в сила от 01.01.2019 г., когато съдът установи наличието на съществено нарушение на административнопроизводствените правила, той отменя акта без да проверява основанията по чл. 146, т. 4 и 5 от АПК. Като съществено законодателят регламентира в чл. 168, ал. 4 от АПК нарушението на задължението за уведомяване на гражданин или организация, в следствие на което са лишени от възможността да участват като страна в производството по издаване на административния акт. Видно от приложените по преписката документи, няма наличие на такова отменително основание.

Относно материалната законосъобразност и несъответствие с целта на закона, следва да се има предвид, че не са налице същите отменителни основания. Процесното решение на КЕВР е законосъобразно и постановено в съответствие с правните норми. Решение № Ж-215 от 19.03.2021 г. на КЕВР е постановено в рамките на предоставената от закона възможност за преценка. При постановяване на оспореното

решение № Ж-215 от 19.03.2021 г. на Комисията няма превратно упражняване на власт, следователно не е налице несъответствие с целта на закона, което е отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК.

Съгласно чл. 76 от Закона за енергетиката (ЗЕ), Комисията контролира съответствието на извършваните лицензионни дейности с условията на издадените лицензи, като извършва превантивен, текущ и последващ контрол. Съгласно ал. 4, т. 2 от посочената разпоредба, КЕВР контролира съответствието на изпълнението на лицензионната дейност с условията на лицензията, включително изпълнението на задълженията за предоставяне на достъп до мрежите, както и правилното прилагане на условията за предоставяне на достъп. С оглед на това и предвид разпоредбата на чл. 22 от ЗЕ, според която КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, следва безспорен извод, че решението е издадено от компетентен орган .

Решението е издадено в изискуемата писмена форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до нищожност на същото. Неоснователни са твърденията за немотивираност на оспореното решение. Съдът счита, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на процесното решение. Решение № Ж-215 от 19.03.2021 г. на КЕВР е постановено изцяло в съответствие с материалния закон. Осигуряването на достъп до електропреносната и електроразпределителната мрежа е задължение на енергийните предприятия, лицензирани за осъществяване на съответната дейност, което те са длъжни да изпълнят по отношение на всеки производител и обект за производство, които отговарят на предвидените в закона условия, т.е. изискванията към обектите и производителите на електрическа енергия за присъединяване към мрежите са нормативно установени и лицензиантите не могат да поставят други, допълнителни изисквания или да извършват друга преценка извън тази относно спазването на нормативните изисквания.

Жалбата е срещу отказа на Ч. Р да издаде становище за условията на присъединяване на обект Ф., предвидена за изграждане в УПИ-ХУ, кв. 15, [населено място], общ. Р., заявена при условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. Жалбоподателят е отправил искане до КЕВР, след разглеждане на обстоятелствата по подадената жалба, да излезе с решение, с което да даде задължителни указания на Ч. Р да издаде становище и продължи процедурата по присъединяване на заявената Ф.. Ч. Р е оспорило посочения факт в удостоверението на общината за характера на наличната сграда и счита, че тя неотговаря на изискванията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. Ч. Р е направило запитване до ДНСК. Според ДНСК сгради, са строежи от основно застрояване, а строежите от допълващо застрояване са постройки.

В случая следва да се вземе предвид изменение в Държавен вестник бр. 16 от 23.02.2021 г., в който е обнародван приетият Закон за изменение и допълнение на Закона за устройство на територията. Съгласно § 88 от него, в

) § 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за кадастъра и имотния регистър се създава т. 16: „Сграда“ или „постройка“ е самостоятелен строеж на основно или на допълващото застрояване по ЗУТ, трайно прикрепен към земята, с отделени от външната среда организирани вътрешни пространства и с функционално предназначение съгласно класификатора, определен с наредба по чл. 31.“ Приетото изменение, с което се дава липсващото досега определение за сграда, приравнява сградата на постройката като смислово значение и изрично определя, че сградите и постройките могат да бъдат както строежи от основното застрояване, така и строежи от допълващо застрояване. Присъединяването на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници към разпределителната мрежа с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, е регламентирано в чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. В чл. 26 от същия закон е предвидено, че в случаите по чл. 24 се подават искания за проучване на условията и начина на присъединяване пред съответния оператор на електрическа мрежа при условията и по реда на наредба № 6 и по чл. 116, ал. 7 от ЗЕ.

За обектите по чл. 24, т. 1 условията за присъединяване се определят в становище, което се издава в срок до 30 дни от постъпване на искането, съгласно ал. 3 на чл. 26 от ЗЕВИ, а договор за присъединяване се сключва при условията, определени в становището по ал. 3 на чл. 26 от ЗЕВИ, и при издадено разрешение за строеж. Подробната регламентация на реда за присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ се съдържа в Глава пета, Раздел II от Наредба № 6 от Наредба № 6.

Съгласно чл. 87 от Наредба № 6 лицето, което предвижда да изгражда обект за производство на електрическа енергия, отговарящ на условията на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ, подава към оператора на съответната разпределителна мрежа писмено искане за проучване на условията и начина на присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници. То следва да е титуляр на право на собственост върху имот, в който се предвижда да бъдат изградени обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, както и да е заплатило цена за проучване на условията и реда на присъединяване по ценоразписа на услугите на съответния мрежови оператор. Съгласно чл. 88, ал. 3 операторът на разпределителната мрежа може да поиска допълнителна информация за характеристиките на присъединявания обект, като лицето, поискало проучването, е длъжно да я предостави в 14-дневен срок. В противен случай, както и ако не отстрани непълнотите и несъответствията в предвидения срок, процедурата по присъединяване на обекта се прекратява съгласно чл. 88, ал.7 от Наредба № 6.

Операторът на разпределителната мрежа може мотивирано да откаже да присъедини обекта към съответната мрежа в заявения срок за въвеждане на централата в експлоатация и да предложи нов срок за договаряне, съгласно чл. 90, ал. 1 от Наредба № 6. Съгласно чл. 91 от Наредба № 6 в приложимата редакция операторът на разпределителната мрежа извършва проучване, определя условията, изготвя и предоставя писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за присъединяване, в срок до 30 дни от датата на постъпване на искането. Лицето, получило становището, може да обжалва предложените условия за присъединяване пред КЕВР при условията и по реда на чл. 22 от ЗЕ.

Цитираните разпоредби показва, че в случай на подадено искане за присъединяване операторът на разпределителната мрежа разполага с три възможности - да прекрати процедурата предвид чл. 88, ал. 7, мотивирано да откаже присъединяване съгласно чл. 90, ал. 1, или да определи условията, като предостави писмено становище за присъединяване на лицето по смисъла на чл. 91, ал. 1.

В Наредба № 6 не е предвидено изрично, че в случай на прекратяване на процедурата по чл. 88, ал. 7 актът може се обжалва пред КЕВР. С оглед обаче на общото правило на чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЕ и обстоятелството, че прекратяването на процедурата има идентични на отказа и дори по-неблагоприятни последици, доколкото при отказ операторът следва да предложи нов срок за договаряне, няма причина да бъде ограничена възможността на лицата да обжалват пред КЕВР прекратяването по чл. 88, ал. 7 от Наредба № 6, още повече, че обжалване се предвижда дори за благоприятния по принцип акт - писменото становище с условията за присъединяване. С подадената жалба пред КЕВР става ясно, че дружеството е прекратило процедурата за присъединяване като недопустима. В случая обаче не са били изпълнени предпоставките по чл. 88, ал. 7 от Наредба № 6, при които операторът на разпределителната мрежа може да прекрати процедурата - след като е поискана от лицето допълнителна информация и същата не е предоставена, съответно ако документите са непълни или не отговарят на изискванията на Наредба № 6 и непълнотите или несъответствията в тях не са отстранени, въпреки че на лицето е указано да стори това. Съдът счита, че с формалното становище само, не се спазени задължителните етапи на процедурата по чл. 88, ал. 3-6 от Наредба № 6, но и лицето, подало заявлението, е трябвало да обосновава и доказва ирелевантен за процесния случай факт, а именно за вида на сградата.

Административният орган излага подробни мотиви в посока на това, че операторът на разпределителната мрежа не е компетентен по ЗУТ орган, въпреки многобройните опити да тълкува текстовете на ЗУТ, както и многото препращания към дефиниции на други специални закони, които не са относими към процесния случай. Безспорен остава само един извод, че и дружеството не е оправомощено да формира правно заключение относно съответствието на сградата с изискванията по ЗУТ. При това положение

следва да се приеме, че жалбоподателят не е спазил разпоредбите на чл. 88 и прекратяването на процедурата съставлява неизпълнение на неговото лицензионно и законово задължение да се произнесе по един от предвидените в чл. 90 и чл. 91 от Наредба № 6 начини, като мотивирано откаже присъединяването или предостави писмено становище с условията за присъединяване. По отношение на оплакванията и доводите, наведени в жалбата, че следва да се държи сметка за вида и предназначението на сградите, върху които се предвижда изграждането на енергийния обект за производство на електрическа енергия, следва да се отбележи, че преценката относно годността да бъде изградена върху покривната или фасадната конструкция на сграда обект за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници се извършва от други органи и в друго производство. Следователно органите, които са оправомощени с издаването на разрешение за строеж, са тези, на които е нормативно възложено и в чиято компетентност е преценката дали сградата отговаря на техническите и други изисквания за изграждането на обект по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. Това подкрепя извода, че дружеството не е имало право и основание да откаже да присъедини обекта по съображения, основани на неговата собствена преценка, че сградата не е годна за изграждане на обект за производство на електрическа енергия. Негово задължение е, при подадено искане за проучване, при което лицето е изпълнило изискванията и е представило документите по чл. 87 и чл. 88 от Наредба № 6, да определи условията и да предостави писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за това. Това задължение в случая не е изпълнено, поради което съдът счита, че КЕВР обосновано е приела, че жалбата е основателна и следва да бъде уважена, като бъдат издадени задължителни предписания за продължаване на процедурите за присъединяване.

В тълкувателно Решение № 2/2011 на ВКС на Република България, Общо събрание на Гражданска колегия, в съдебно заседание на 23 юни 2011 год.: „В полза на ползвателите възниква правото да придобият собствеността по реда на параграф 4а ПЗР ЗСПЗЗ, когато сградата отговаря на изискването за постройка, отразено в тълкувателната норма на параграф 1в, ал. 3 от ДР ППЗСПЗЗ да е трайно прикрепена към терена, без да е необходимо същата да отговаря и на изискванията на строителните правила и норми, установени в действащите към момента на построяването нормативни актове.“

Правните изводи на Комисията са правилни и са направени въз основа на събраните и обсъдените по преписката доказателства, както и на правилно приложение на материалния закон. Административният орган правилно е преценил за законосъобразно на [фирма] да се дадат задължителни указания да продължи процедурите за присъединяване и издаде становище с посочени условия за присъединяване съгласно Наредба № 6, Глава пета, Раздел II: „Присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници.

При разглеждане на жалбата, КЕВР обосновано е приел, че [фирма] е прекратило процедурата за присъединяване като недопустима, без да е

спазило редът и условията по чл. 88, ал.3 - 7 от Наредба № 6.

В случая не са налице предпоставките за прекратяване на процедурата, защото извън компетентността на оператора на мрежата е да преценява вида на сградата, което незаконосъобразно е сторил и на което се е позовал да прекрати процедурата. Разпоредбата на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ въвежда конкретно изискване енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, като няма законово изискване операторът на мрежата да преценява вида на сградата В случая е налице сграда в урбанизирана територия, съгласно законовото изискване на тази разпоредба. На налице е законово задължение за операторът да проведе процедурата и издаде становище, съгласно условията, посочени в Наредба № 6.

С оглед изложеното, оспореното решение на КЕВР е правилно и законосъобразно.

При този изход на спора на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 78 ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 71 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], срещу Решение № Ж-215/19.03.2021 г. на КЕВР, с което на основание чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3/21.03.2017 г. за лицензиране дейностите в енергетиката, във връзка с чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от ЗЕ, на дружеството са дадени указания в 7-дневен срок от получаването на решението [фирма] да издаде становище с посочени условия за присъединяване съгласно Наредба № 6, Глава пета, Раздел II с ясно посочени задължения на страните, отговарящи на нормативните изисквания на чл. 27 от ЗЕВИ на Д. М. А. за присъединяване на „Ф. 30 kWp“, предвидена за изграждане по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ в УПИ-XV, кв. 15, [населено място], общ. Р. и в седемдневен срок след приключване на дейностите по т. 1 [фирма] да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от П. Х. и В. С. – членове на Управителния съвет, да заплати на КЕВР сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: